

ת"פ 15772/11/19 - מדינת ישראל נגד קוסאי ג'רבאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15772-11-19 מדינת ישראל נ' ג'רבאן (עצור/אסיר בפיקוח)

בפני	כבוד השופטת רונית בש
בעניין:	מדינת ישראל
נגד	המאשימה
קוסאי ג'רבאן (עצור בפיקוח)	הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת של הסדר טיעון בביצוע העבירות, כדלקמן: החזקה ונשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) ו-(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (שתי עבירות); ירי באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין (שתי עבירות); איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין. אציין כי במסגרת הסדר הטיעון גובשה הסכמה בין הצדדים, לפיה העבירות שביצע הנאשם מהוות אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם אך לא גובשה הסכמה לעניין העונש.

כתב האישום המתוקן (להלן גם: כתב האישום)

2. מוחמד ופארס ג'רבאן ובני ביתם (להלן: פארס ומשפחת דרנאן בהתאמה) הם בני משפחה של הנאשם ומתגוררים בכפר ג'סר א-זרקא. מועין בן סאלח ג'רבאן ודיאב בן דיב ג'רבאן ובני ביתם (להלן: מועין, דיאב ומשפחת חלים דיב בהתאמה) גרים בשכנות זה לזה ובשכנות למשפחת דרנאן.

בין משפחת דרנאן למשפחת חלים דיב קיים סכסוך אלים ממושך. ביום 17/9/19, סמוך לשעה 20:29, בוצע ירי לעבר ביתו של מועין על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: הירי הראשון).

בסמוך לכך, בוצע ירי לעבר ביתו של פארס על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: הירי השני). בעקבות הירי השני ועל רקע חשדו של הנאשם, לפיו הירי השני בוצע על ידי קרוב משפחה של מועין, החליט הנאשם לבצע ירי בסמוך לבית משפחת חלים דיב, בכוונה להפחיד או להקניט.

בהתאם לכך, ביום 18/9/19, בסמוך לשעה 01:30, הגיע הנאשם אל מתחם בית חלים דיב, כשהוא מחזיק ונושא, בלא רשות על פי דין, אקדח חצי אוטומטי טעון בתחמושת מסוג 9 מ"מ (להלן: האקדח). הנאשם ירה שלא כדין ועל מנת להפחיד או להקניט, סמוך לביתו של דיאב, 7 כדורים, אחד מהם פגע בחלון ביתו של דיאב ופער בו חור (להלן: הירי השלישי). לאחר מכן, נמלט הנאשם מהמקום, כשהוא מחזיק ונושא את האקדח, שהינו כלי שסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם.

בעקבות הירי השלישי, בסמוך לשעה 01:40, הגיעו מכיוון בית הדואר בכפר שני אנשים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: היורים), עמדו בפתח הכניסה למתחם ביתו של הנאשם (להלן: החצר) וירו מספר יריות לעבר החצר ולעבר ביתו. לאחר מכן נמלטו היורים לכיוון בית הדואר (להלן: הירי הרביעי). בעקבות הירי הרביעי, ובסמוך לו, הצטייד הנאשם באקדח, במחסנית ובתחמושת מסוג 9 מ"מ (להלן: התחמושת). בעודו בחצר הבית ומוקף באנשים, הטעין הנאשם את המחסנית בתחמושת, הכניס אותה לאקדח הנ"ל ודרך אותו. בשלב זה, יצא הנאשם אל הכביש הסמוך לחצר וירה מספר יריות באוויר (להלן: הירי החמישי). לאחר מכן, חזר הנאשם אל החצר, פרק את המחסנית והחליפה ובהמשך, בחלוף זמן קצר, יצא שוב מחצר ביתו אל הכביש הסמוך, בריצה לכיוון בית הדואר, ואז ירה ירייה אחת נוספת. כל זאת עשה הנאשם, כשהוא מחזיק ונושא את האקדח הנ"ל שהינו כלי שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם וכן את התחמושת, בלא רישיון על פי דין.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן שהוגש ביום 3/9/20 על אודות הנאשם, עולה כי הלה צעיר כבן 20, רווק, וכי טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ועבד במשך כ- 9 חודשים בחברת לוגיסטיקה. מיום 17/4/20 נתון הנאשם בתנאי מעצר בית, באיזוק אלקטרוני, בבית קרובת משפחתו.

4. שירות המבחן ציין כי עברו הפלילי של הנאשם נקי. בהתייחס לביצוע העבירות שבפנינו, טען הנאשם כי פעל בתגובה לירי שהופנה כלפי בית משפחתו. לדבריו, התקשה לשלוט בדחפיו ופעל בהיעדר חשיבה על השלכות מעשיו נוכח הבהלה שאחזה בדודתו בעקבות אירוע הירי. עוד מסר הנאשם כי קיים סכסוך קודם בין משפחתו המורחבת לבין משפחת חלים דיב, סכסוך שטרם בא אל סיומו, ולעניין הנשק טען הנאשם כי לקח אותו מאחר טרם ביצע העבירות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להכיר באופי הפוגעני והאליים של תגובתו הקיצונית.

5. בבואו להעריך את סיכוייו של הנאשם לשיקום אל מול גורמי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, שקל שירות המבחן, במסגרת הסיכויים לשיקום, את גילו הצעיר של הנאשם ועברו הנקי. במסגרת גורמי הסיכון, שקל שירות המבחן את חומרת המעשים לצד העובדה שהנאשם נקט במנגנוני הסתרה והעובדה שהסכסוך בין המשפחות עדיין שריר וקיים. לעניין זה הוסיף שירות המבחן את חבירת הנאשם לחברה שולית והיעדר גורמי הכוונה ופיקוח מצד בני משפחתו. שירות המבחן ציין כי במצבים בהם חווה הנאשם פגיעה בבני משפחתו, הוא מתקשה להפעיל שיקול דעת ולהתנהל באופן מותאם. עוד צוין כי הנאשם נחשף במסגרת המשפחתית להתנהגויות מסוכנות, לרבות החזקת נשק. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלות תובנה ביחס לשינוי הנדרש בהתנהגותו על מנת להימנע ממצבי סיכון בהמשך. על רקע כל אלו מעריך שירות המבחן, כי קיימת אצל הנאשם רמת מסוכנות משמעותית להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה משמעותית. לפיכך, לא עלה בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה לענישה במסגרת הקהילה שיש בכוחה לסייע בהפחתת הסיכון להישנות מעורבות של הנאשם בעבירות אלימות.

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים לעונש

6. במסגרת ראיותיה לעונש הגישה ב"כ המאשימה דיסק ובו שני סרטונים המתעדים את הירי החמישי (ט/1). כמו כן, הגישה ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב (ט/2) והוסיפה והדגישה בעל-פה את עיקרי הדברים.

7. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה את עובדות כתב האישום המתוקן ללמד על חומרת מעשיו של הנאשם. נטען כי לא מדובר במקרה ירי בודד וחד-פעמי, כי אם ברצף של מקרים במהלכם ירה הנאשם מספר רב של כדורים בסביבת מגורים, תוך סיכון תושבי המקום. צוין כי יש לזקוף לחובת הנאשם את הסיכון הפוטנציאלי הרב הטמון במעשיו, שעה שהירי בוצע עת שהייתה במקום תנועה של אנשים כפי שעולה מהסרטון ט/1. נטען כי בעצם נשיאת והחזקת הנשק בידי אדם שאינו מורשה לכך, טמון פוטנציאל נזק עצום ובמקרה דנן אך במזל לא היו פגיעות בנפש וכל שנגרם הוא נזק לחלון ביתו של דיאב דיב. נטען בנוסף כי הסרטון ט/1 מעיד על נגישותו הרבה של הנאשם לנשקים וזמינותם עבורו, מה גם שהנשק ששימש לביצוע הירי לא נתפס עד היום והאקדח נותר זמין לו ולאחרים לביצוע עבירות נוספות.

8. נטען עוד כי מעשיו של הנאשם פגעו בסדר הציבורי, בשלמות הגוף, בשלום הציבור ובטחונו, כמו גם רכושו. לאחר שסקרה במסגרת טיעוניה לעונש פסיקה להמחשת מדיניות הענישה הנהוגה, ובהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לצד הפגיעה הגבוהה בערכים המוגנים, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4-7 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה בקשה לתת את הדעת לחובת הנאשם לכך שהמחוקק העלה את עונש המאסר המרבי בעבירה של ירי באזור מגורים לעונש של 5 שנות מאסר וכן לכך שעמדת בית המשפט העליון הינה החמרה בענישה בעבירות נשק הכוללות ירי באזור מגורים.

9. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן המלמד כי הנאשם אך לוקח אחריות פורמאלית ומפנים חלקית את מעשיו וכן כי קיים סיכון גבוה לכך שיבצע עבירות חמורות, ומשכך לא בא התסקיר בהמלצה טיפולית. נטען ע"י המאשימה כי חרף גילו הצעיר של הנאשם, מדובר ברצף של אירועי ירי בערב אחד המלמדים על דפוסי עבריינות מושרשים, ולפיכך סבורה היא כי אין ליתן משקל רב לגילו, לעברו הפלילי הנקי ולהודאתו בהזדמנות הראשונה. צוין עוד כי הסכסוך בין המשפחות עודנו קיים, כפי שעולה מדברי הנאשם בפני שרות המבחן, דבר שאינו מתיישב עם הסולחה לה טוענת ההגנה. עוד נטען כי גם אם נערכה סולחה אמיתית וכנה בין הצדדים, הרי שלשיטת המאשימה אין לייחס לנתון זה משקל רב, שעה שקיים האינטרס הציבורי למיצוי הדין בעבירות נשק. בסיכומו של דבר, סבורה המאשימה כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל באמצע מתחם העונש ההולם לו היא כאמור עותרת, וזאת לצד מאסר על תנאי ממושך, קנס כספי ופיצוי למתלונן דיאב דיב.

10. הסניגור ביקש בטיעונו לעונש שלא למצות את הדין עם הנאשם נוכח גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות וקרבתו לגיל הקטינות כמו גם העובדה כי זו לנאשם הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק. עוד צוין, כי הנאשם היה עצור במעצר מאחורי סורג ובריח מיום 17/4/20-26/9/19 ומאז ועד היום הוא עצור באיזוק אלקטרוני, מבלי שהפר את התנאים שהושתו עליו.

11. נטען ע"י הסניגור כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע סכסוך מתמשך בין שתי המשפחות וכי אירועי הירי בוצעו לאחר אירועי ירי קודמים שאחד מהם כוון לעבר ביתו של הנאשם. הסניגור הגיש הסכם סולחה (נע/1) שנערך בין ג'רבאן דיאב דיב וג'רבאן סאלח מועין לבין הנאשם באמצעות אביו, ולפיו הסכסוך בין הצדדים שהוביל להליך המשפטי

בתיק זה בא אל סיומו ומערכת היחסים בין הצדדים טובה וידידותית ואף הובעה מחילה מלאה על התרחשויות האירוע. נטען כי הסכם הסולחה הביא לשחרור הנאשם ממעצר של ממש לאחר שהמתלונן הביא את עמדתו בפני בית המשפט. הסנגור הוסיף וטען כי נכון להיום הסכם הסולחה הוכיח עצמו וכי מאז שנחתם לא התרחשו אירועים נוספים בין המשפחות.

12. הסניגור הדגיש את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה אשר חסכה הן זמן שיפוטי והן העדת 130 עדי תביעה. עוד ציין הסניגור את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם העולות ממקרא תסקיר שירות המבחן. בסיכומו של דבר ולאחר שהגיש לעניין העונש אסופת פסיקה מטעם ההגנה (נע/2), טען הסנגור כי תקופת מעצרו של הנאשם מהווה בתיק זה עונש הולם, תוך שבד בבד הסכים לכך שיוטל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. בנוסף, נוכח מצבו הכספי הקשה של הנאשם ונוכח הסכם הסולחה, ביקש הסניגור כי לא יושתו על הנאשם קנס כספי או פיצוי לטובת המתלונן.

13. הנאשם בדבריו בפני בית המשפט הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה

14. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין. על בית המשפט, בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראה ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, ניתן ביום 5.8.13).

15. במקרה דנן אין חולק, כאמור, כי העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, ואכן עסקינן באותה מסכת עבריינית אותה ניתן לראות כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. אקדים ואציין, כי הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות הנשק ע"י הנאשם, לצד העבירות של ירי באזור מגורים ועבירת האיומים, הינו- שלומם וביטחונם של בני משפחת חלים דיב, בפרט, ושלום הציבור ובטחונו, בכלל. "עבירות הנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולבטחונו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד" (ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (25.6.2013)). בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות הנשק למיניהן, על פוטנציאל הסיכון הרב הטמון בשימוש בנשק ללא היתר, ועל התוצאות הקשות והרות-הגורל שעלולות להיגרם מביצוע עבירות אלו, כל שכן כשעסקינן בירי באזור מגורים.

16. בית המשפט העליון, מפי כב' השופט י' אלרון, הביע בדבריו הבאים מדיניות ענישה מחמירה ביחס לעבירות המגלמות בחובן שימוש בנשק חם למטרת יישוב סכסוכים:

"...השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת" (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019), פסקאות 15-16).

17. ומהתם להכא: מעבר להחזקת ונשיאת האקדח עשה הנאשם שימוש בנשק באזור מגורים בו עלולים להיפגע אנשים, ואף ירה 7 כדורים סמוך לביתו של דיאב דב כשאחד מהם אף פגע בחלון ביתו של האחרון ופער בו חור. אין מדובר במקרה ירי בודד, שכן אף בעקבות אירוע הירי הרביעי שנעשה אל עבר ביתו, יצא הנאשם אל הכביש הסמוך לחצר ובעודו מוקף באנשים, ירה מספר יריות באוויר, ובחלוף זמן קצר, יצא הנאשם בריצה לכיוון בית הדואר וירה ירייה נוספת. עוד יש להוסיף לחומרה, כי הנאשם הורשע בנוסף לשתי העבירות של החזקת ונשיאת נשק ולשתי העבירות של ירי באזור מגורים, גם בעבירה של איומים שכן הירי סמוך לבית דיאב דב נעשה ע"י הנאשם בכוונה להפחיד ולהקניט. אין להתעלם אמנם מכך שאירוע הירי האחרון ע"י הנאשם נעשה, כאמור, בעקבות ירי לכיוון ביתו. אולם, בד בבד אין גם להתעלם מכך שעסקינן בירי בסמוך לקבוצת אנשים, דבר המגלם בחובו מסוכנות, כמו גם העובדה שהנאשם הוסיף וירה ירייה נוספת לאחר שרץ לכיוון בית הדואר. על בית המשפט לשדר מסר ברור של ענישה מרתיעה לבל תהפוך התופעה של "לקיחת החוק לידיים" ועשיית דין עצמי, לתופעה שכיחה בחברתנו.

18. להלן סקירת פסיקה לצורך המחשת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שבפנינו שעיקרן עבירות הנשק:

· בע"פ 1509/20 מדינת ישראל נ' ראפאת נבארי (02/07/20) - בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת עונש המאסר בפועל שהשית בימ"ש מחוזי על המשיב - 27 חודשי מאסר בפועל - בעקבות הרשעתו, על יסוד הודאתו, בנשיאה והובלה של נשק (תת מקלע מאולתר טעון ודורך) ובירי מנשק חם באזור מגורים. בית המשפט העליון ציין, כי לאור הצורך החברתי להחמיר בענישה כל אימת שמדובר בירי באזור מגורים, וכן בהתחשב במכלול הנסיבות - לרבות השימוש שעשה המשיב בנשק אוטומטי מאולתר - ראוי היה להטיל על המשיב מאסר בפועל לתקופה ממושכת והעמיד את עונשו על 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

· ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל (6/10/16) - נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק, מעשה פזיזות ורשלנות, איומים וירי באזור מגורים. בין הנאשם ומשפחתו לבין משפחה המתגוררת בשכנות התגלע סכסוך שכנים. בעקבות כך התפתחה תגרה בין המשפחות במסגרתה בני משפחת המתלוננים אחזו בסכינים. בעקבות כך הנאשם שב לביתו וחזר למקום כשהוא נושא בנשק ארוך והחל לירות לעבר שער ביתם של

המתלוננים במטרה לאיים עליהם. הנאשם ירה 17 קליעים כשאחד מהם פגע בשער הבית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 26 ל-42 חודשי מאסר בפועל והשית עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון לקח בחשבון כי המתלוננים איימו בסכנים על הנאשם ובני משפחתו וקבע כי מתחם העונש ראוי וכי אין מקום להתערב בעונש.

· ע"פ 4595/13 זובידאת ואח' נ' מדינת ישראל (6/7/14) - הקל בית המשפט העליון בעונשם של נאשמים אשר הורשעו על פי הודאתם בעבירות של נשיאה והובלת נשק, ירי באזור מגורים, איומים וקשירת קשר לפשע. הנאשמים הגיעו ברכב לחצר ביתו של המתלונן שעמו היה הנאשם 1 מסוכסך, כשהם נושאים אקדח ותחמושת והנאשם 2 ירה לעבר בית המתלונן. כתוצאה מכך פגעו מספר קליעים בקירות הבית ובחלון. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 30 חודשי מאסר ל-5 שנות מאסר והשית עליהם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון ציין כי ירי, אף אם אינו מכוון לפגיעה, מייצר סיכון ממשי לשלום הציבור ואישר את מתחם העונש ההולם שנקבע. עם זאת, בשל נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הקל בית המשפט העליון כאמור בעונש, והעמידו על 30 חודשי מאסר בפועל.

· בע"פ 1357/12 סאלח נ' מדינת ישראל (7/3/13) קיבל בית המשפט העליון ערעורו של נאשם והקל בעונשו. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם באזור מגורים. הנאשם נסע ברכב כשהוא נושא בבגדיו אקדח ובו מחסנית ותחמושת. בנסיבות אלה הוציא הנאשם את האקדח מחלון הרכב וירה באוויר 6 כדורים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, עונש של 42 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו, בהסכמת המדינה, והעמידו על 28 חודשי מאסר בפועל.

· בע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדי (28/3/12) נדחה ערעור המדינה על קולת עונשו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, איומים וירי באזור מגורים. הנאשם הגיע לביתו של אדם שלו היה אחיו חייב כספים, כשהוא נושא אקדח טעון בכדורים, איים בפגיעה באותו אדם, וירה כדור לעבר חלקו העליון של הבית. בית המשפט העליון הותיר על כנו את עונש המאסר בפועל בן 15 חודשים.

19. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, לצד נסיבות ביצוען, לרבות היקף העבירות, וכן מדיניות הענישה הנהוגה, לרבות הפסיקה אלה הפנה, כאמור, כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 24 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד רכיב ענישה של מאסר מותנה. אני מבכרת שלא להשית על הנאשם פיצוי לטובת דיב דיאב, זאת לאור הסכם הסולחה שגובש, כאמור, בין הצדדים ובהינתן העובדה שבפועל נגרם אך נזק לחלון הבית ולא מעבר לכך.

20. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אציין את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה מזמנו היקר של בית המשפט והעדת מספר רב של עדי תביעה. עוד אזקוף לזכותו של הנאשם את גילו הצעיר - היותו בן 19 בעת ביצוע העבירות, וכן את עברו הנקי ללא רבב. כמו כן אציין, במידת מה

לקולה, את הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים ואת טיעוני הסנגור לעניין זה. לחומרה, יש לתת את הדעת להתרשמותו של שירות המבחן ולהערכתו לפיה קיימת רמת מסוכנות משמעותית להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה גבוהה מצדו של הנאשם.

21. לאחר ששקללתי את מכלול הטעמים שאינם קשורים בביצוע העבירה, ותוך מתן משקל של ממש לעברו הנקי של הנאשם, לגילו הצעיר ולהודאתו בהזדמנות הראשונה, אני בדעה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה עונש של מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם העונש ההולם הנ"ל, וזאת לצד מאסר מותנה מרתיע כאמור לעיל.

22. בסיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם לעונשים, כדלקמן:

· למאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 26/9/2019 עד 17/4/20).

· למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

· למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירה לפי סעיף 340א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 או עבירה מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין או עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א חשון תשפ"א, 8/11/20, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד מאיה חזן דהן, ב"כ הנאשם, עו"ד בויראת והנאשם בעצמו.